

Con Dao Gia Truyền

Câu chuyện xảy ra tại một ngôi làng kia có tên là làng Tân Hiệp. Dân làng ở đây sống bằng nghề mổ thịt và được cha truyền con nối từ đời này sang đời khác, có nhà đến 5-6 đời liền chuyên làm nghề mổ thịt. Làm nghề này họ cần phải có những con dao thật bén và nhọn. Mũi dao nhọn dùng để chọc tiết, mũi dao bén để cắt thịt. Có nhìn những bà, những cô hàng thịt mới biết độ bén của lưỡi dao như thế nào. Con dao đưa tới đầu thịt của con vật bị cắt đứt ngay đến đó. Chặt xương như chặt bùn. Những người làm nghề mổ thịt thường là dân xóm chợ, trong xóm này có gia đình ông Giang chuyên làm nghề mổ thịt, nay đã 5 đời, cha truyền con nối chỉ dùng 1 con dao. Con dao dùng nhiều nên lưỡi mòn, bản dao thu hẹp lại chỉ còn khoảng 1 phần tư của con dao lúc mới làm nhưng nó vẫn còn bén vô cùng. Ông Giang nói ông nội của ông, cha ông và ngay chính ông đều dùng con dao này để làm thịt. Nhìn con dao ai cũng biết là bén vô cùng. Ai sơ ý trúng vô nó là đứt tay ngay. Ông Giang nay đã ngoài năm mươi, con trai ông là Lập nay cũng tiếp tục nghề mổ lợn. Mỗi ngày ông hạ thịt ít nhất là hai ba con lợn để cho vợ ông và chị. Lập (vợ của anh Lập) đi bán. Ngoài ra cô Đinh là con gái ông cũng đem thịt lợn ra bán ở những chợ gần nhà. Ông Giang chọc tiết lợn rất tài, chỉ cần một nhát dao là trúng ngay huyết, máu chảy ra ồng ọc và con lợn cũng mau chết, ít' rên la hơn những con lợn bị mấy ông đồ tể khác chọc tiết sai huyết. Anh Lập được cha truyền cho, chọc tiết lợn cũng rất chính xác. Từ ngày ông Giang năm mươi lăm tuổi ông giao hẳn công việc này cho vợ chồng anh Lập và cô Đinh. Hai người đàn bà con gái này lấy tiết cũng tài tình không thua gì ông Giang và anh Lập. Lần đầu tiên phụ trách công việc lấy tiết, cả chị. Lập và cô Đinh đều thấy rợn tay. Nhưng chỉ sau 1 lần cả hai chị em đều thấy lấy tiết 1 con lợn sống còn dễ hơn mổ xẻ 1 con lợn đã làm lông. Điều lạ lùng là cả hai người khi cầm tới con dao gia truyền vào cổ con lợn đều cảm thấy như có một sức mạnh vô hình nào đó khiến tay dao của mình thọc huyết con lợn rất trúng huyết.

Chị Lập nói với chồng:

- Lạ lắm anh à, không cầm tới con dao chọc tiết thì thôi, cầm tới là em chỉ muốn được "lấy tiết".

Cô Đinh cũng nói:

-Em cũng vậy chị ạ! Cầm tới con dao ấy, được chọc tiết 1 vài con lợn là điều thích thú. Không có lợn, giá có người cho em "lấy tiết" em cũng lấy, em tưởng tượng con người lúc ấy cũng chỉ là một con lợn cho em mổ thịt. Con dao như có thần.

Anh Lập nói:

-Con dao này từ đời các cụ truyền lại tới nay đã có hàng vạn con lợn bị nó lấy tiết, làm lông rồi.

-"Chắc là có thần",chị. Lập nói, thần dao chắc ư máu lợn lắm !

Anh Lập hơi suy nghĩ, anh nhớ lại câu chuyện Nam Du Huê Quang. Huê Quang có nhiệm vụ trừ yêu quái lúc đó xuất hiện nhiều ở phương Nam, trong số những yêu quái có một con yêu do thanh long đao của Quan Vân Trường biến thành. Thanh Đao vì đã chém nhiều đầu giặc, thấm máu người biến thành yêu và chỉ thích ăn thịt người. Còn con dao chọc tiết lợn nhà anh, đã trải qua mấy đời cha truyền con nối với hàng vạn con lợn bị nó chọc tiết làm lông mổ thịt, máu lợn phải thấm vào nó, nó cũng có thể thành yêu được như thanh long đao của Quan Vân Trường vậy. Nhưng nó chỉ dùng để giết lợn nên nó chỉ thèm máu lợn. Anh Lập nghĩ vậy nhưng không dám nói ra, sợ vợ và em gái anh không dám dùng con dao và cũng không dám lấy tiết thay anh nữa. Ngày tháng qua đi, ông Giang qua đời. Cnh Lập thay thế cha trong gia đình và nghề nghiệp. Gia đình anh tiếp tục mỗi ngày hạ vài ba con lợn để cho bà Giang, chị Lập và cô Đinh đem đi bán. Trong ba người ai cũng có dao riêng, duy có cô Đinh là không có dao nên cô dùng luôn con dao chọc tiết để cắt thịt. Với con dao này thịt của cô xẻ không bao giờ bị ế, có lẽ thần dao phù hộ cho cô. Con dao thật bén, cô Đinh chặt xương cứ bay bay. Nới bán thịt ai cũng khen cô là chọc tiết lợn hay và pha xẻ lợn tài. Cô Đính có một ý trung nhân, anh Trần cũng làm nghề đồ tể. Anh thường tỏ ý phục tài người yêu trong nghề lấy tiết. Anh thường khen:

- Em là con gái mà lấy tiết lợn còn giỏi hơn anh.

Cô Đinh cười nói:

- Nghề cha, nghiệp mẹ mà anh, không giỏi kiếm ăn làm sao

- Khi lấy tiết em có ghê tay không?

- Nhân sát vật, trời sinh ra con lợn để cho mình chọc tiết mổ thịt, sao lại ghê tay Và lại nó cũng quen đi. Bây giờ giá có phải lấy tiết người vì nghề nghiệp em cũng phải làm.

- Em nói nghe phát sợ

Trần cười, Đinh cũng cười theo. Dân làng vẫn sống bình thường, ai làm nghề này. Rồi, một hôm bỗng xảy ra những chuyện lạ khiến cả làng xôn xao

Đêm đó tại nhà một người trong làng, nhà này có nuôi lợn, nửa đêm bỗng nghe có tiếng lợn kêu như bị chọc tiết. Mọi người trong nhà chạy ra chuồng lợn xem coi có chuyện gì thì thấy con lợn tuy vẫn còn nằm trong chuồng nhưng đã bị chọc tiết. Máu còn đang phun ra ồng ọc. Kẻ gian giết con lợn đã chạy mất. Mọi người bàn tán xôn xao và thắc mắc rằng tại sao kẻ gian chỉ thọc tiết con lợn mà lại không đem nó đi. Chuyện xảy ra ở một nhà, rồi những

đêm sau chuyện này lại tái diễn ở những gia đình khác có nuôi lợn. Những ai trong làng có nuôi lợn đều để ý đề phòng. Một đêm tại xóm kia cạnh bờ sông, một nhà nuôi lợn nghe tiếng lợn chạy trong chuồng. Lập tức người trong nhà cùng với ba bốn người đàn ông lự lự tay dao, tay rựa chạy ủa ra phía chuồng lợn. Con lợn vừa bị chọc tiết xong, đang dẫy ủa với những tia máu đang phun ra. Một người ở lại lấy thau hứng tiết và đám người còn lại đốt đuốc đi lùng tên giết lợn. Bỗng một bóng đen thoáng từ phía chuồng lợn chạy ra phía hàng rào và hướng về phía bờ sông. Mọi người đuổi theo, tới bờ sông không thấy bóng đen đâu nữa. Mẫn đèn đuốc, người ta soi quanh sục sạo từng bụi rậm đến gốc cây gần bờ sông. Bóng đen không biết biến đâu mất, người ta chỉ thấy một con dao chọc tiết lợn nằm ngang trên bờ đê, mũi dao còn dính đầy máu. Nhật con dao lên một người nói lớn:

- Dao chọc tiết còn đây kẻ gian chắc chỉ quanh quẩn đâu đây không xa

Họ tiếp tục vác đuốc soi tìm, có người cho là kẻ gian bị đuổi gấp quá nên phải vứt dao lặn xuống sông. Cho nên là họ cho người thay phiên nhau đứng canh bên cạnh bờ sông, nhưng suốt đêm tới sáng họ cũng chẳng thấy ai dưới sông nhô đầu lên. Mọi người ra về, mang theo con dao chọc tiết đã nhật được cùng hội họp ở nhà gia chủ đợi trời sáng hẳn mới đem trình lý trưởng. Sau khi nhìn kỹ con dao, một người trong xóm vốn cũng làm nghề mổ lợn nói:

- Con dao này chuôi sắt, lưỡi toàn thép, nhất định phải là con dao của nhà ông Giang. Con dao này sắc lắm, mấy đời cha ông ông Giang cho tới ông vẫn chỉ có một con dao này. Vợ chồng anh Lập và cô Đinh cũng dùng nó để lấy tiết.

Ai nấy đều cho là đúng nhưng lại có ý kiến:

- Chẳng lẽ kẻ gian lại là anh Lập? Anh ta ngày nào chẳng làm thịt hai ba con lợn, hơi đâu đi giết lợn của người khác.

Ngày sáng hôm đó, với sự làm chứng của mấy người hàng xóm, gia chủ tới trình lý trưởng về mọi sự việc xảy ra đêm trước và mang theo con dao tang vật. Họ tới nơi quá sớm, lý trưởng chưa thức dậy nên họ phải ngồi chờ nơi sân. Lý trưởng thấy có người tới trình mới dậy. Gia chủ thuật lại cho lý trưởng nghe mọi sự việc đã xảy ra. Lý trưởng hỏi tới con dao, nhưng lạ lùng thay, con dao đã biến đâu mất.

Mấy người họ nhìn nhau, người nọ ngờ người kia dấu, nhưng ai dấu đi đâu và dấu lúc nào. Dù mất con dao nhưng vẫn có người làm chứng. Lý trưởng ra lệnh cho Trương Tuần dẫn tuần đinh tới khám xét nhà anh Lập. Bọn họ kéo nhau tới nhà anh Lập. Khi tới nơi họ thấy vợ chồng anh vừa mới làm lông mổ thịt xong ba con lợn, mọi người đều ngạc nhiên. Vậy ra bóng đen chạy trốn lúc đêm qua không phải là anh Lập và cũng không phải vợ anh hoặc cô Đinh. Cả ba người này đều hầu như không biết gì đến những việc đã xảy ra đêm trước. Vậy kẻ gian là ai? Anh Lập lấy làm lạ, thấy Trương Tuần dẫn tuần đinh tới nhà mình, khi được Trương Tuần cho biết lý do anh Lập mới cười bảo:

- Mỗi ngày nhà tôi làm thịt ba con lợn. Cả xóm đều biết, tôi còn đi giết lợn của nhà người khác làm gì. Con dao chọc tiết lợn của tôi nó vẫn ở đây, và sáng nay tôi vẫn dùng nó để lấy tiết ba con lợn.

Vừa nói anh vừa chỉ vào ba con lợn đã bị chọc tiết, cạo lông và mổ bụng. Anh lại chìa con dao ra và nói tiếp:

- Con dao chọc tiết của nhà tôi vẫn đây, nếu các bác nhật được nó ở bờ sông thì sáng nay lấy dao đâu tôi làm lợn.

Trước sự kiện đó, Trương Tuần, gia chủ và cả người làm chứng đều không thể buộc tội anh Lập được. Hơn nữa, bóng đen họ đuổi theo tới bờ sông thì biến mất, tất nhiên không phải anh Lập, vì cả gia chủ và những người làm chứng đều cho rằng kẻ gian giết lợn đã nhả y xuống sông không thấy nổi lên, chắc hẳn đã bị chết đuối. Trương Tuần và mọi người kéo nhau ra về. Cô Đinh bảo anh chị:

- Ngộ thật ! Nhà mình từ ông cố, ông sơ tới nay làm nghề mổ lợn, giết lợn để bán mỗi ngày cũng đã mệt, hơi đâu còn đi chuồng lợn nhà người ta lấy tiết nữa

Chi. Lập đồng ý với em chồng, còn anh Lập không nói gì hết tiếp tục làm nốt chỗ thịt lợn để còn đem đi bán. Vừa làm anh vừa trầm ngâm suy nghĩ sự việc hồi sớm nay đã xảy ra tại nhà anh trước khi Trương Tuần đến.

Nguyên sáng sớm hôm ấy, cũng như mọi ngày, vợ chồng anh và cô Đinh dậy từ lúc gà gáy để làm lợn. Khi vợ anh tìm tới con dao chọc tiết xưa nay vẫn cài trên vách trong nhà bếp, chị ta không thấy nó. Chi hỏi chồng có cất đâu không, anh Lập trả lời anh cất dao làm gì? Chị lại hỏi cô Đinh chiều hôm trước khi đi làm về đã cài dao vào chỗ cũ chưa, cô Đinh cho biết là cô đã cài cẩn thận vào đó sau khi lau rửa như thường ngày. Ba người đều tìm nhưng họ tìm hoài cũng không thấy. Bờn sáng dần anh Lập định lấy con dao bán thịt của vợ để chọc tiết ba con lợn, bỗng anh nhìn lại trên chỗ cái nẹp cài dao thicon dao vẫn cài nguyên ở đó. Anh mừng vợ và em đã quáng mắt. Con dao vẫn nằm nguyên đó mà tìm không ra, tuy chính anh cũng đã không tìm thấy. Bức đó trời đã sáng rõ, anh phai vội vàng cùng vợ và em vư lù con dao gia truyền vừa dùng hai con dao khác, và ba người cùng lấy tiết, mỗi người một con dao, để làm cho kịp có hàng bán. Vư lù ba người làm xong ba con lợn thì Trương Tuần dẫn mọi người tới. Anh Lập tự-hĩ có lẽ vì trời chưa sáng rõ nên cả ba người không trông thấy con dao, nhưng anh vẫn cho đây là một sự lạ, trước giờ chưa từng xảy ra. Phải chăng con dao đã thành tinh đi giết lợn của người, rồi bị săn đuổi phải biến nguyên hình ở bờ sông? Và khi ở sân nhà Lý Trưởng thư lù mọi người không để ý nó biến mất và trở về nằm nguyên trong nhà bếp. Anh nghĩ vậy nhưng không nói cho vợ và em nghe. Ngày hôm đó qua đi....và từ đó trong làng cứ cách vài ba đêm lại có nhà bị kẻ gian vào chọc tiết lợn ở trong chuồng. Cả làng Tân Hiệp bàn tán sôi nổi, Lý Trưởng ra lệnh cho Trương Tuần phai tăng cường canh giữ cẩn mật để cố bắt kẻ gian. Một buổi chiều, anh Lập cầm con dao nhìn mũi dao nhọn hoắt lại rất sắc, anh lẩm bầm:

- Dao, có phải mày giết lợn không? Nếu là mày thì mày làm phiên cho nhà tao lắm...

Một hôm, vào buổi chiều, trong lúc ba người đàn bà đi bán thịt chưa về, anh sửa soạn đồ đạc chuẩn bị đi bắt mấy con lợn đã đặt mua tại một nhà trong làng để sáng hôm sau làm thịt, bỗng có khách. Khách là một đạo sĩ la. Dưa khách vào nhà, sau khi mời trà nước anh chưa kịp hỏi khách đến có việc gì thì khách đã nói trước:

- Bần đạo tu ở núi Bách Kha, nhân đi qua đây thấy khu xóm này có yê khí bao trùm. Đi sâu vào trong xóm bần đạo thấy yê khí dày đặc ở phía này, và nhiều hơn cả là nhà thí chủ. Có yê khí tất có yê quái ẩn náu. Bần đạo muốn vì dân làng, nhất là vì thiếu chủ trừ con yê này để nó không quấy rối và báo hại mọi người. Vậy xin phép thí chủ cho bần đạo đi khắp mọi nơi trong nhà coi yê quái ẩn nấp ở đâu, bần đạo sẽ dùng bùa trừ khử. Lời đạo sĩ khiến anh Lập giật mình. Anh nghĩ ngay tới con dao chọc tiết gia truyền. Anh nói:

- Xin cán ơn thầy, thầy đã có lòng muốn trừ yê quái cứu dân, thật là may mắn cho làng chúng tôi lắm. Xin mời thầy xơi trà dùng nước, nghỉ ngơi một lát rồi tôi sẽ dẫn thầy đi khắp nhà.

Khi hai người đang ngồi nói chuyện thì cô Đinh đã về, và như thường lệ cô gài con dao chọc tiết vào cái nẹp trong nhà bếp. Anh Lập mời đạo sĩ đi thăm khắp nhà, và bỗng ông dừng lại chỗ con dao, khịt khịt mũi mấy cái như đánh được mùi gì khác lạ

Ông đưa mắt nhìn quanh rồi nói: - Yê quái ẩn nấp nơi đây. Anh Lập nói: - Đây là nơi thường ngày nhà tôi mổ lợn nên thầy ngửi thấy mùi máu lợn khô hơi tanh tanh đó. Đạo sĩ không nói gì đi thẳng tới cái nẹp nơi cài mấy con dao bán thịt. Ông rút ngay con dao gia truyền của nhà anh ra nhìn ngắm rất kỹ và ông hỏi:

- Con dao này vẫn dùng để chọc tiết lợn?

Anh Lập gật đầu, ông không nói gì thêm cùng anh Lập trở lại nhà nơi tiếp khách. Tới đây ông bảo anh Lập:

- Con dao chọc tiết của thí chủ đã thành tinh, không nên dùng nữa. Con dao này được truyền từ ông tổ chúng tôi tới nay đã được sáu đời, chúng tôi không thấy gì khác. Bề ngoài không thấy gì khác nhưng nó đã là yê tinh, thí chủ nên bỏ đi. Nếu thí chủ bằng lòng bần đạo sẽ yểm bùa nó rồi thí chủ đem vớt nó xuống sông hoặc chôn sâu dưới đất, ngăn không cho nó giở phép yê ra được.

- Con dao này là của gia truyền từ cụ tổ, chúng tôi không dám vớt nó đi, e có tội với tổ tiên.

Đạo sĩ có vẻ suy nghĩ 1 chút rồi nói:

- Nếu thí chủ không muốn vớt đi thì để bần đạo yểm bùa rồi thí chủ cắt nó vào một chiếc hộp hoặc chiếc vỏ dao, dùng dầu đến nó nữa

Anh Lập có vẻ ngần ngại. Biết ý anh, đạo sĩ nói:

- Bần đạo biết thí chủ không muốn cắt bỏ nó sợ phạm ý vong hồn các vị tiền nhân. Thôi cũng đừng lo, vì giờ đây nếu con dao yê tinh có hoành hành thì nó cũng chỉ giết hại lợn của người ta thôi, thí chủ phải để ý đừng để máu người giầy vào nó. Biết mùi máu người nó sẽ giết người.

Anh Lập hứa vâng theo lời đạo sĩ. Trước khi già từ đạo sĩ trao cho anh một lá bùa và dặn rằng:

- Khi nào lỡ có máu người giầy vào con dao, hoặc thấy con dao trở nên nguy hiểm, hại tới mạng người thì thí chủ dùng ngay lá bùa này quấn vào chuôi dao, lấy chỉ ngũ sắc buộc lại cắt vào một nơi, yê tinh sẽ không làm hại được ai nữa.

Anh Lập nhận lá bùa và tiễn đạo sĩ ra cổng. Anh cắt lá bùa vào ống hương trên bàn thờ, rồi anh cũng không để ý gì đến những lời của đạo sĩ đã căn dặn.

Thời gian trôi qua, thỉnh thoảng trong làng vẫn có những con lợn đêm hôm bị kẻ gian tới chọc tiết. Dần dà người ta quen đi, nhà nào có lợn bị giết, ngày hôm sau đem bán thịt và lòng cũng chẳng thiệt hại bao nhiêu chỉ mất có ít tiết. Anh Lập vẫn dùng con dao gia truyền để làm lợn và cô Đinh ngày ngày vẫn mang theo dao đi chợ để cắt thịt, chặt xương bán cho khách hàng.

Trong một buổi chợ có một bà khách mua một mớ xương, mua xong bà mượn dao của cô Đinh để chặt nhỏ những miếng xương lớn. Chiều khách cô cho mượn dao nhưng không ngờ bà khách loay hoay thế nào để lưỡi dao làm đứt tay chảy máu, máu ra khá nhiều loang khắp lưỡi dao. Người ta phải lấy vải buộc ngón tay cho bà. Việc này xảy ra cô Đinh cũng quên đi và cũng chẳng ai chú ý tới, dùng dao sắc đứt tay là chuyện thường.

Vài đêm sau ở xã Ngự Đại có chuyện lạ ! Có người đang ngủ tại nhà, bỗng nhiên bị chọc tiết như lợn, tiết ồ ạt chảy ra và chết ngay trên giường. Mạng người là quan trọng, Lý Trường phải bẩm quan, quan đã phái lục sự khám nghiệm điều tra. Cả làng xôn xao về vụ án mạng này. Anh Lập sợ hãi tới lời đạo sĩ căn dặn, nhưng anh còn hồ nghi không biết có phải chính con dao là thủ phạm vụ chọc tiết người chăng??

Một vụ án mạng thứ hai lại xảy ra khi vụ thứ nhất còn đang trong vòng điều tra. Nạn nhân thứ hai này cũng bị chọc tiết như nạn nhân thứ nhất. Mũi dao đâm chính xác khiến kẻ bị giết không kịp kêu. Lý Trường, Trương Tuấn lại bận rộn, Quan trên lần này phái Chánh Tổng Bất Phỉ về tận nơi để điều tra. Anh Lập nghĩ tới lời đạo sĩ nói con dao chỉ có thể giết người khi lưỡi dao bị dính máu người. Máu ai đã dính vào lưỡi dao Vợ chồng anh cũng như cô em gái có ai dám giết người mà báo lưỡi dao đã nhuốm máu người. Anh Lập hỏi cô Đinh, anh ngờ cô em đã gây lợn với ai rồi dùng dao đâm người ta chăng? Nếu điều này xảy ra việc phải âm thầm lên chức đầu thế nào. Hay là kẻ bị đâm chỉ bị thương nhẹ rồi do sự hòa hòa mà mọi sự đều yên ổn?

Thôi chắc là con dao đã bị dính máu người. Anh phải dùng ngay lá bùa của đạo sĩ để yểm con dao nếu không yê tinh còn sát hại nhiều người nữa.

Về lo lắng của anh Lập làm cô em ngạc nhiên. Vừa ngay lúc ấy vị hôn phu của cô tới thăm cô. Bằng một giọng thương mến cô trách anh sao lâu quá mới tới thăm cô. Anh ta trả lời mắc bận, cô Đinh vừa cười vừa nói đùa:

- Anh mà lạng chạng với cô nào đừng trách em sẽ cho con dao này lấy tiết anh.

Cô Đinh thuận tay lấy con dao ở rổ ra chĩa vào người yêu để dọa dũa. Nào ngờ một sức mạnh vô hình đã đẩy tay cô đưa thẳng mũi dao vào cổ anh Trần.

Thấy tay cô Đinh đưa thẳng mũi dao về phía cổ họng mình, anh Trần ngửa người để tránh. Và lúc ấy cô Đinh cũng cố ghì tay mình lại, giữ không cho con dao có thể đâm tới người yêu. Một bên cố tránh, một bên cố ghì dao lại vậy mà mũi dao vẫn cứ đâm tới anh Trần. May là chỉ trượt qua vai làm rách áo và máu chảy chan hòa.

Cô Đinh vứt vội con dao xuống đỡ lấy anh Trần, lấy thuốc lã rịt vào vết thương cho anh để cầm máu. Anh Lập đã chứng kiến sự ỉn ỏi từ đầu tới cuối, anh mừng cô Đinh sao lại có lối đùa chết người như thế.

Cô Đinh mếu máo khóc nói cô chỉ đưa con dao ra để đùa với anh Trần. Không hiểu sao con dao như cứ tự động tiến tới muốn đâm vào cổ họng anh Trần. Cô phải hết sức cố gắng ghì lại, nên mũi dao chỉ đâm trượt qua vai người yêu mà thôi.

Nghe cô em nói, nghĩ tới mọi vụ án mạng đã xảy ra, anh Lập đi tìm lá bùa mà trước đây đạo sĩ đã tặng, anh cất nơi ông hương. Nhưng khi lấy được ra, anh kêu cô em đưa cho mình con dao thì con dao đã biến đâu mất. Rõ ràng cô Đinh vừa vứt con dao xuống đất, cả anh Lập và anh Trần đều trong thấy, giờ đây nó biến đi đâu nhanh vậy. Anh Lập nhớ lại chuyện bọn Trương Tuần kể cho anh nghe, con dao để ở sân nhà Lý Trường cũng đã tự nhiên biến mất.

Không tìm thấy con dao anh lại cất bùa dị

Con dao biến mất hẳn không tìm thấy nữa, cô Đinh đi chợ bán thịt phải mua dao khác, và gia đình anh Lập cũng phải dùng con dao khác để lấy tiết mỗi buổi sáng khi giết lợn đi bán.

Nếu con dao chỉ biến mất, câu chuyện đã được kết thúc nơi đây. Nhưng nó biến đi để đêm nào trong làng Doi hoặc các làng lân cận cũng có những vụ kẻ gian tới chọc tiết lợn trong chuồng và cứ dăm ba ngày lại xảy ra một vụ chọc tiết người, không sao tìm ra được thủ phạm.

Các nhà chức trách làng xã, hàng tổng, hàng huyện đều xôn xao vì quá nhiều vụ án mạng.

Mọi vụ giết người, giết lợn này chỉ chấm dứt vào một buổi trưa, trời đang nắng bỗng nổi cơn dông, mưa đổ xuống, rồi một tiếng sét lớn đánh gãy đôi một cây đề cổ thụ được trồng trên con Đường giữa làng Doi và làng Gội

Những người đi đến xem sét đánh nói rằng, cây đề gãy gục xuống và có máu chảy ra, người ta lại nhặt được ngay dưới gốc cây một con dao chọc tiết lợn chuôi rất sắc.

Anh Lập từ khi con dao biến mất và luôn luôn có những án mạng xảy ra, anh rất hối hận vì đã không nghe lời đạo sĩ yểm bùa và cất con dao đi. Nay được tin sét đánh cây đề và dưới gốc cây có con dao anh mới yên tâm, không lo lắng những vụ án mạng khác xảy ra nữa

Người ta nói rằng sau này anh Lập cố tìm chuộc lại con dao, yểm bùa cất vào rương để làm kỷ niệm gia truyền.